

Кой съмъ азъ, та да искамъ всичко да ми е добре? Съ какво съмъ го заслужилъ?

Азъ мога да се радвамъ на живота, но около мене има хиляди, които не могатъ да вкусятъ отъ тая радостъ. За тѣхъ азъ трѣбва да мисля. И не както мисли богатиятъ за просека, а както братъ за брата, канто равенъ за равни нему.

Самъ-самичъкъ азъ съмъ нищо. Всичко, което взема въ ржка, е изработено отъ нѣкой мой братъ или сестра. Моето жилище е изградено отъ братята ми. Отъ тѣхъ и отъ моитѣ сестри сж изтъкани и ушити моитѣ дрехи. Масата ми, чашитѣ, книгитѣ, храната, безъ която не минавамъ нито единъ день, топливото въ печката, картинитѣ по стената, мислитѣ въ главата ми — всичко това не бихъ ималъ, ако не работѣха за мене стотици, хиляди ржце и умове.

Следва ли да забравямъ, че азъ завися отъ другитѣ хора, и да мисля само за себе си? — Не!

Азъ работя и всичката моя работа е отплата за услугитѣ, които получавамъ отъ другитѣ. Моитѣ братя живѣятъ за мене, и азъ живѣя за тѣхъ.

Да речемъ, че нѣкой почне да разсждава така: „Другитѣ трѣбва да ми служатъ, колкото може повече, азъ пъкъ ще имъ служа по възможность по-малко“.

Съ това той нарушава божествения редъ въ човѣшкото общество. Нарушава хармонията въ човѣшкитѣ отношения. Той цени себе си повече отъ другитѣ. Искане да получава отъ всички даръ, какъвто не заслужава. Мнозина вършатъ този грѣхъ не-съзнателно. Други го вършатъ умишлено. Тѣ не желаятъ братство, а царство на личния интересъ.

Ние трѣбва да желаемъ общество, което да е основано не върху личния интересъ, а върху любовта къмъ ближния. Върху тая любовъ, която блика отъ учението на Христа. Любовта, която Той е олицетворявалъ. А тая Негова любовъ бѣ тѣй силна, че за Своя беденъ народъ и за цѣлото човѣчество не пожали Себе си, за да ни остави заветъ:

„Обичай ближния си, както себе си!“

